

POEZIJA

Brane Senegačnik

Znamenja

Znamenje

Visoko
je črn ptič
potonil
v grafitni senci oblakov –

njegova sled
mi je prerezala srce.

Nočno znamenje

Med stebri noči
stekleni zvonovi mesečine –
s curki kričeče krvi
razsvetljeno
tvoje bitje.

V vetru nihajoča luč,
znamenja,
ki umirajo ob vzniku,
zamahi razpadajočega spomina,
s slutnjami izprani
beli biser bolečine.

Jutranje znamenje

Okamenela zarja.
Reka zvezd,
ki val za valom,
hip za hipom
spremenjena
v bledico večnosti polzi.

Zeleneči klici ptic
in kaplje smole
v južnem vetru.
Temni vonji
dolgega molčanja
se raztapljajo
v svilenem snegu sinjine.

Svetlo znamenje

Ob uri umirajočih zvezd
se prebujajo
zeleni metulji tišine.
S samotnimi jeziki
teh dreves,
pokopanih v pozabo
med zemljo
in nastajajočo modrino,
se oznanja svetloba:
mokre od tvoje krvi
bežijo srne svita
skozi večni gozd.

Belo znamenje

Skozi okno sanj
z obliko tvojih bokov
teče tišina.

Ustnice vetra
po zelenju
in po vroči koži
rišejo srebrne rože
spomina.

Kakor kri
kaplja tvoj vonj
po vejah črnih smrek.

Med plivkajočim zlatom
začudenih zvezd
vzhaja
belo znamenje samote.

Temno znamenje

Kamnite rože upanja,
kjer se najgostejši vsipa
črni pesek časa.
S konicami zvezd
pripeto nad morjem
pepelnato sonce duše.
Oko žalosti se je odprlo
in iz njega so pritekale
neke sanje:
goreča senca svobode.

Črno znamenje

Ob tem drevesu
vselej senca spomina
in novi in novi
vrtinci rož.

Zlog
za zlogom
se razlomi
smaragdni spev samote –
v neznansko budnost,
v krvaveče oko
zarezana
črna zvezda tišine.